

at indgå i en dialog om, hvordan vi gør det her bedst muligt.

Som jeg også sagde til hr. Rune Lund i forbindelse med hans ordførertale, er det her faktisk et tiltag, der foregår i et forsøg på at hæve niveauet. Det er ikke et forsøg på sådan at jukke dem ned, hvad hr. Rune Lund lader som om det er. Jeg tror, at man er interesseret i på en eller anden måde at finde en ordening, og skulle der være et enkelt land – lad os så bare tage den hypotetiske situation – der siger, at det vil de under ingen omstændigheder være med til, mon så ikke også man siger: Nå, o.k., jamen så må de jo sejle deres egen sø og så se, hvordan det går. Det tror jeg.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det sidste er meget mere i overensstemmelse med, hvordan Europa-Kommissionen tænker, og det vil sige, at det så er hr. Søren Espersens udlægning af, hvad det her forhandlingsmandat går ud på.

Kl. 17.30

Det er jo lidt interessant, for AVS-landene har udtalt sig om den her sag, Den Afrikanske Union, hvor der er mange AVS-lande i, har jo udtalt sig om den her sag. Der var bl.a. Nairobi-erklæringen om økonomiske partnerskabsaftaler. Det var fra et møde, der var den 12.-14. april sidste år, i 2006. Udviklingsministeren nævnte i sit indlæg, at der havde været et møde den 16. januar i år, hvor man sådan set gentog den linje, så vidt jeg kunne forstå på udviklingsministeren. Der har heller ikke været nogen ændring i de her landes holdninger. De siger: Jamen vi vil ikke have de der områder ind; vi vil ikke have, at de skal være en del af forhandlingerne; vi ved, at vi vil blive udkonkurreret på landbrug og industrivarer; vi ved, at jeres store selskaber vil komme og udkonkurrere os på ulige konkurrencevilkår. Det duer simpelt hen ikke.

Så de har udtalt sig. Men det skal så ifølge hr. Søren Espersen ikke betyde, at de her forhandlingsemner skal tages ud. Det var ellers det, som både fru Pia Larsen og fru Mette Gjerskov sagde at de skulle.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Altså, man forhandler jo om det her i nogle store puljer, man forhandler med nogle regionale grupper af lande, og man forhandler i det hele taget – sådan er det jo inden for al international handel – i et større perspektiv. Hr. Rune Lund

skildrer det, som om det sådan er land imod land, og at der kan være nogle fordele der. Sådan fungerer det jo ikke. Man er nødt til at sige, at der forhandles med et større kontingent lande – hvoriblandt vi er et af dem – for at få det bedst mulige resultat for alle parter.

Vi hører så ikke til dem, der siger, at man ikke også gerne skulle have noget, der kunne være til fordel for os, for Danmark; vi vil selvfølgelig gerne have nogle ting, der også er til fordel for os, ligesom det er til fordel for ulandene. Som jeg sagde tidligere synes vi, det er en væsentlig fordel, at de her lande hurtigst muligt bliver så velhavende som muligt, så de kan købe alle vores varer. Det, der er vores mål, er, at de skal kunne blive så velhavende, at vi virkelig kan afsætte.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Lars Barfoed.

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes, det er en spændende debat, vi har her. Det er også en vigtig debat.

EU's handelsaftaler skal jo ses i en bredere sammenhæng. Der er nogle, der har det med – synes jeg – i debatten at fokusere meget isoleret på handelsaftalerne uden at se dem i den sammenhæng, som de i virkeligheden skal ses i, hvis det skal give mening at diskutere det. For det drejer sig jo både om udviklingsbistand og om handel, og i sidste ende drejer det sig jo om at skabe en sammenhæng i den globale udvikling, der skaber plads til en fornuftig økonomisk og social udvikling i de fattigste lande i denne verden. Det er jo det, der i virkeligheden er visionen, hvor handelsaftalerne, partnerskabsaftalerne, indgår som et led i en samlet strategi, som altså også indeholder udviklingsbistand. Jeg synes, det er meget vigtigt at holde fast i det.

Det er også vigtigt at slå fast, som ministeren også gjorde det, at partnerskabsaftalerne med AVS-landene først og fremmest har til formål at styrke den økonomiske udvikling i de pågældende lande ved at give dem nogle rimelige afsætningsvilkår for deres egne produkter, og derfor hænger partnerskabsaftalerne tæt sammen med udviklingsbistanden, for udviklingsbistanden har jo også til formål i sidste ende at sætte disse fattige lande i stand til at klare sig selv og fungere på lige vilkår med andre på verdensmarkedet, og det opnår man i hvert fald ikke